Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JULIANE KOKOTT
8 päivänä maaliskuuta 2016[1]

Asia C-695/15 PPU

Shiraz Baig Mirza
vastaan
Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

(Ennakkoratkaisupyyntö – Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari))

Vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alue — Rajavalvonta, turvapaikka ja maahanmuutto — Asetus N:o 604/2013 (Dublin III) — Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittely — Edellytykset, joiden täyttyessä jäsenvaltiot voivat käyttää oikeutta lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan — Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion velvollisuudet siinä tapauksessa, että hakija otetaan takaisin

I Johdanto

1. Nyt käsiteltävä asia liittyy tilanteeseen, jossa Euroopan unioniin on saapunut joukoittain kolmansien maiden kansalaisia, jotka haluavat kulkea Unkarin kautta jonkin muun jäsenvaltion, tässä tapauksessa Itävallan, alueelle.

2. Tässä tapauksessa kyseinen Pakistanin kansalainen saapui Unkarin alueelle Serbiasta. Hän esitti tämän jälkeen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Unkarin viranomaisille, minkä jälkeen hän lähti ilman lupaa Tšekkiin ennen kuin Unkarin viranomaiset ottivat hänet lopuksi takaisin. Koska kansainvälistä suojelua koskeva hakemus jätettiin tutkimatta, Unkarin viranomaiset suunnittelevat lähettävänsä kyseisen Pakistanin kansalaisen Serbiaan, jota ne pitävät turvallisena kolmantena maana.

3. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin, jonka käsiteltävänä on hakijan Unkarin viranomaisten toteuttamista toimenpiteistä tekemä valitus, tiedustelee unionin tuomioistuimelta, missä olosuhteissa jäsenvaltio voi harkita lähettävänsä kansainvälisen suojelun hakijan ”turvalliseen kolmanteen maahan” asetuksen N:o 604/2013[2] (jäljempänä Dublin III -asetus) 3 artiklan 3 kohdan nojalla tutkimatta hänen hakemuksensa sisältöä.

4. Korostettakoon heti aluksi, että maastapoistamista koskevaan toimivaltaan ei näytä liittyvän periaatteellista ongelmaa. Päinvastoin, se sisältyy säädöksiin. Tästä seuraa, että rehellinen hakija, joka ei lähde jäsenvaltiosta, jossa hän on jättänyt hakemuksensa, saatetaan lähettää turvalliseen kolmanteen maahan tutkimatta hänen hakemuksensa sisältöä.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (uudelleenlaadittu) (EUVL L 180, s. 31).

5. Entä millainen on sellaisen hakijan tilanne, joka lähtee jäsenvaltiosta, jossa hän on esittänyt hakemuksensa, mennäkseen laittomasti toiseen jäsenvaltioon? Mitä menettelyä on noudatettava, jos tämä ensimmäinen jäsenvaltio ottaa hänet tuolloin takaisin? Estääkö Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohta, jonka nojalla on ”saatettava päätökseen [hänen hakemuksensa] käsittely”, kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkimatta jättämisen ja asianomaisen poistamisen välittömästi maasta turvalliseen kolmanteen maahan?

6. Nämä ovat peruskysymykset, jotka ovat nyt käsiteltävän asian kohteena. Se käsitellään kiireellisessä ennakkoratkaisumenettelyssä, koska kansainvälisen suojelun hakija on otettu säilöön Unkarissa.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Unionin oikeus*

1. Dublin III -asetus

7. Kyseisessä asetuksessa tarkoitetaan sen 2 artiklan d alakohdan mukaan ”’kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyllä’ toimivaltaisten viranomaisten direktiivin 2013/32/EU[3] ja direktiivin 2011/95/EU[4] mukaisesti suorittamaa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyä tai niiden tekemää sitä koskevaa päätöstä tai antamaa määräystä, lukuun ottamatta menettelyjä, joiden mukaisesti määritetään hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio tämän asetuksen mukaisesti”.

8. Asetuksessa tarkoitetaan sen 2 artiklan e alakohdan mukaan ”’kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen peruuttamisella’ toimia, joilla hakija päättää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen jättämisellä aloittamansa menettelyt joko erityisin toimin tai hiljaisella hyväksynnällä direktiivin 2013/32/EU mukaisesti”.

9. Dublin III -asetuksen 3 artiklassa säädetään otsikolla ”Pääsy kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelymenettelyyn” seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on käsiteltävä jokaisen kolmannen maan kansalaisen – – tekemä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus. Turvapaikkahakemuksen käsittelee yksi ainoa jäsenvaltio, ja tämä jäsenvaltio on se, joka III luvussa esitettyjen perusteiden mukaisesti on vastuussa hakemuksen käsittelystä.

2. Jollei hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaa jäsenvaltiota voida määrittää tässä asetuksessa lueteltujen perusteiden mukaisesti, käsittelystä vastaa ensimmäinen jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on jätetty.

Jos hakija on mahdotonta siirtää jäsenvaltioon, joka on alun perin nimetty hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi, koska on perusteltuja syitä katsoa, että kyseisessä jäsenvaltiossa on turvapaikkamenettelyssä ja hakijoiden vastaanotto-olosuhteissa systeemisiä puutteita, jotka saattavat johtaa Euroopan unionin perusoikeuskirjan 4 artiklassa tarkoitettuun epäinhimilliseen tai halventavaan kohteluun, määrittämisestä vastaavan jäsenvaltion on jatkettava III luvussa vahvistettujen perusteiden tarkastelua sen määrittämiseksi, voidaanko jokin toinen jäsenvaltio nimetä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi.

3 — Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/32/EU (EUVL L 180, s. 60).

4 — Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/95/EU (EUVL L 337, s. 9).

Jos tämän kohdan mukaisesti ei voi tehdä siirtoa mihinkään III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaisesti nimettyyn jäsenvaltioon tai ensimmäiseen jäsenvaltioon, jossa hakemus on jätetty, määrittämisestä vastaavasta jäsenvaltiosta tulee hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio.

3. Jokainen jäsenvaltio säilyttää oikeutensa lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan direktiivissä 2013/32/EU säädettyjen sääntöjen ja takeiden mukaisesti.”

10. Saman asetuksen 7 artiklan 2 kohdan mukaan ”tässä luvussa[5] esitettyjen perusteiden mukaisesti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään sen tilanteen mukaan, joka oli vallalla hakijan jättäessä ensimmäisen kerran kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa jossakin jäsenvaltiossa”.

11. Dublin III -asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”jos – – todisteiden tai aihetodisteiden – – perusteella voidaan todeta, että hakija on ylittänyt jäsenvaltion rajan luvattomasti maitse, meritse tai lentoteitse kolmannesta maasta käsin, on kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa se jäsenvaltio, johon hän on tällä tavoin tullut. Tämä vastuu päättyy 12 kuukauden kuluttua päivästä, jona luvaton rajan ylittäminen tapahtui.”

12. Dublin III -asetuksen 17 artiklan otsikkona on ”Harkintavaltalausekkeet”, ja sen 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellä olevasta 3 artiklan 1 kohdasta poiketen kukin jäsenvaltio voi päättää käsitellä kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön siellä jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen siinäkin tapauksessa, ettei se tässä asetuksessa määriteltyjen perusteiden mukaan ole vastuussa hakemuksen käsittelystä.

Jäsenvaltiosta, joka päättää käsitellä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tämän kohdan nojalla, tulee hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, ja sen on otettava vastatakseen kaikista tähän vastuuseen liittyvistä velvollisuuksista. – –”

13. Tämän asetuksen 18 artiklassa säädetään otsikolla ”Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion velvollisuudet” seuraavaa:

”1. Jäsenvaltio, joka on tämän asetuksen perusteella vastuussa hakemuksen käsittelystä, on velvollinen:

a) – –

b) – –

c) ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, joka on käsittelyn kuluessa peruuttanut hakemuksensa ja jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee toisessa jäsenvaltiossa ilman oleskelulupaa;

d) – –

2. – –

5 — Kyseessä on III luku, jonka otsikkona on ”Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteet”.

Jos hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio oli 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa lopettanut hakemuksen käsittelyn siksi, että hakija oli peruuttanut sen ennen ensimmäisessä käsittelyssä itse asian osalta tehtävää päätöstä, kyseisen jäsenvaltion on varmistettava, että hakijalla on oikeus pyytää, että hänen hakemuksensa käsittely saatetaan päätökseen tai että hän voi jättää uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jota ei kohdella direktiivissä 2013/32/EU tarkoitettuna myöhempänä hakemuksena. Tällöin jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakemuksen käsittely saatetaan päätökseen.

– –”

2. Direktiivi 2013/32

14. Direktiivin 2013/32 28 artiklassa säädetään otsikolla ”Turvapaikkahakemuksen implisiittiseen peruuttamiseen tai siitä luopumiseen liittyvä menettely” seuraavaa:

”1. – –Jäsenvaltiot voivat olettaa, että hakija on implisiittisesti peruuttanut turvapaikkahakemuksensa tai luopunut siitä erityisesti silloin, kun voidaan todeta, että:

a) – –

b) hakija pakoilee tai on lähtenyt ilman lupaa asuin- tai säilöönottopaikastaan ottamatta yhteyttä toimivaltaiseen viranomaiseen kohtuullisen ajan kuluessa – –

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalla, joka ilmoittautuu toimivaltaiselle viranomaiselle uudelleen sen jälkeen, kun tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu päätös hakemuksen tutkinnan keskeyttämisestä on tehty, on oikeus pyytää, että hänen tapauksensa tutkinta aloitetaan uudelleen, tai oikeus tehdä uusi hakemus, johon ei sovelleta 40 ja 41 artiklassa tarkoitettua menettelyä.

– –

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tällaista henkilöä ei poisteta maasta palauttamiskiellon periaatteen vastaisesti.

Jäsenvaltiot voivat sallia, että määrittävä viranomainen jatkaa hakemuksen tutkintaa siitä, mihin se oli keskeytetty.

3. Tätä artiklaa sovelletaan, jollei [Dublin III -asetuksesta] – – muuta johdu.”

15. Direktiivin 2013/32 33 artiklassa, joka on III luvun II jaksossa, säädetään otsikolla ”Hakemukset, joilta puuttuvat tutkittavaksi ottamisen edellytykset” seuraavaa:

”1. Niiden tapausten lisäksi, joissa hakemusta ei [Dublin III -asetuksen] – – mukaisesti tutkita, jäsenvaltiot eivät ole velvollisia tutkimaan, voidaanko hakijaa pitää henkilönä, joka voi saada kansainvälistä suojelua direktiivin 2011/95/EU mukaisesti, kun hakemukselta katsotaan puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset ainoastaan, jos:

– –

c) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 38 artiklan mukaisesti hakijan kannalta turvalliseksi kolmanneksi maaksi;

– –”

16. Direktiivin 2013/32 38 artiklassa säädetään otsikolla ”Turvallisen kolmannen maan käsite” seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot voivat soveltaa turvallisen kolmannen maan käsitettä vain, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vakuuttuneita siitä, että kansainvälistä suojelua hakevaa kohdellaan asianomaisessa kolmannessa maassa seuraavien periaatteiden mukaisesti:

a) hakijan henki tai vapaus ei ole uhattuna hänen rotunsa, uskontonsa, kansallisuutensa, tiettyyn yhteiskuntaryhmään kuulumisensa tai poliittisten mielipiteidensä vuoksi;

b) direktiivissä 2011/95/EU määritellyn vakavan haitan vaaraa ei ole;

c) noudatetaan Geneven yleissopimuksen mukaista palauttamiskiellon periaatetta;

d) noudatetaan kieltoa poistaa hakija maasta, jos tällä rikottaisiin kansainvälisen oikeuden mukaista oikeutta suojeluun kidutukselta tai julmalta, epäinhimilliseltä tai halventavalta kohtelulta; ja

e) on olemassa mahdollisuus hakea pakolaisasemaa ja saada pakolaiseksi tunnustettuna Geneven yleissopimuksen mukaista suojelua.

2. Turvallisen kolmannen maan käsitteen soveltamisessa on noudatettava kansallisessa oikeudessa vahvistettuja sääntöjä, joihin kuuluvat:

a) säännöt, joiden mukaan hakijan ja asianomaisen kolmannen maan välillä on oltava yhteys, jonka perusteella hakijan olisi kohtuullista matkustaa tähän maahan;

b) säännöt menettelyistä, joita noudattaen toimivaltaiset viranomaiset voivat vakuuttua siitä, että turvallisen kolmannen maan käsitettä voidaan soveltaa tiettyyn maahan tai tiettyyn hakijaan. Näihin menettelyihin on kuuluttava asianomaisen maan turvallisuuden tapauskohtainen arviointi yksittäisen hakijan kannalta ja/tai maiden määrittäminen kansallisella tasolla yleensä turvallisiksi;

c) kansainvälisen oikeuden mukaiset säännöt, joiden nojalla voidaan yksilöllisesti tutkia, onko asianomainen kolmas maa turvallinen tietyn hakijan kannalta ja joiden nojalla hakija voi vähintään kiistää turvallisen kolmannen maan käsitteen soveltamisen sillä perusteella, että asianomainen kolmas maa ei ole turvallinen hänen henkilökohtaisessa tilanteessaan. Hakijalla on myös oltava mahdollisuus riitauttaa a alakohdassa tarkoitettu hakijan ja kolmannen maan välinen yhteys.

3. Pannessaan täytäntöön yksinomaan tähän artiklaan perustuvan päätöksen jäsenvaltioiden on:

a) ilmoitettava asiasta hakijalle; ja

b) annettava hänelle asiakirja, jossa kolmannen maan viranomaisille ilmoitetaan kyseisen maan kielellä, että hakemuksen sisältöä ei ole tutkittu.

4. – –

5. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle säännöllisesti maat, joihin tätä käsitettä sovelletaan tämän artiklan säännösten mukaisesti.”

17. Direktiivin 39 artiklassa säädetään otsikolla ”Eurooppalaisen turvallisen kolmannen maan käsite” seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot voivat säätää, että kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta ja hakijan turvallisuutta hänen henkilökohtaisessa tilanteessaan ei tutkita tai ei tutkita kokonaan II luvun mukaisesti, jos toimivaltainen viranomainen on tosiseikkojen perusteella todennut, että hakija pyrkii laittomasti tulemaan tai on laittomasti tullut kyseisen jäsenvaltion alueelle 2 kohdassa tarkoitetusta turvallisesta kolmannesta maasta.

2. Kolmatta maata voidaan pitää turvallisena kolmantena maana 1 kohtaa sovellettaessa ainoastaan, jos:

a) se on ratifioinut Geneven yleissopimuksen ja noudattaa sen määräyksiä ilman maantieteellisiä rajoituksia;

b) se noudattaa lakisääteistä turvapaikkamenettelyä; ja

c) se on ratifioinut ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamisesta tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen ja noudattaa sen määräyksiä, tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevat vaatimukset mukaan luettuina.

3. Hakijalla on oltava mahdollisuus riitauttaa eurooppalaisen turvallisen kolmannen maan käsitteen soveltaminen sillä perusteella, että kyseinen kolmas maa ei ole hänen henkilökohtaisen tilanteensa kannalta turvallinen.

4. Asianomaisten jäsenvaltioiden on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä 1 kohdan säännösten täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista menettelyistä ja näiden säännösten perusteella tehtyjen päätösten seurauksista palauttamiskiellon periaatteen mukaisesti sekä tämän artiklan soveltamista koskevista poikkeuksista humanitaarisista tai poliittisista syistä tai kansainvälisestä julkisoikeudesta johtuvista syistä.”

B *Kansallinen lainsäädäntö*

1. Unkarin turvapaikkalaki

18. Vuoden 2007 turvapaikkalain nro LXXX (a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény, jäljempänä turvapaikkalaki) 51 §:n 2 momentin e kohdassa säädetään, että ”[turvapaikka]hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, jos on olemassa hakijan kannalta kolmas maa, jota voidaan pitää hänelle turvallisena kolmantena maana”.

19. Saman pykälän 4 momentissa säädetään, että ”hakemus voidaan jättää tutkimatta edellä 2 momentin e kohdan mukaisesti vain, jos hakija

a) on oleskellut turvallisessa kolmannessa maassa ja hänellä on ollut mahdollisuus hakea kyseisessä maassa tehokasta suojaa – –;

b) on kulkenut tällaisen maan alueen kautta ja hänellä on ollut mahdollisuus hakea tehokasta suojaa kyseisessä maassa – –”.

20. Tämän lain 53 §:n nojalla ”turvapaikka-asioissa toimivaltainen viranomainen hylkää hakemuksen määräyksellä, jos se katsoo, että jokin 51 §:n 2 momentissa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy.”

2. Heinäkuun 21. päivänä 2015 annettu hallituksen asetus

21. Turvallisiksi katsottavien lähtömaiden ja turvallisten kolmansien maiden määrittämisestä kansallisella tasolla annetun hallituksen asetuksen nro 191/2015 (VII.21.) (191/2015. (VII. 21.) Kormányrendelet a nemzeti szinten biztonságosnak nyilvánított származási országok és biztonságos harmadik országok meghatározásáról, jäljempänä 21.7.2015 annettu hallituksen asetus) 2 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Turvallisina kolmansina maina pidetään – – Euroopan unionin jäsenvaltioita ja Euroopan unionin jäsenyyttä hakeneita valtioita, Turkkia lukuun ottamatta, Euroopan talousalueen jäsenvaltioita ja niitä Amerikan yhdysvaltojen osavaltioita, joissa ei sovelleta kuolemanrangaistusta, sekä

1. Sveitsiä,

2. Bosniaa ja Hertsegovinaa,

3. Kosovoa,

4. Kanadaa,

5. Australiaa,

6. Uutta-Seelantia.”

22. Muistutettakoon tässä yhteydessä siitä, että Serbian tasavalta teki 19.12.2009 virallisen hakemuksen liittymisestä Euroopan unioniin. Komissio antoi myönteisen lausunnon 12.10.2011 ja suositteli, että Serbialle annettaisiin hakijamaan asema. Tämän jälkeen neuvostoa pyydettiin tekemään helmikuussa 2012 päätös hakijamaan aseman antamisesta Serbialle, ja Eurooppa-neuvosto vahvisti tämän päätöksen maaliskuussa 2012. [6]

23. Edellä mainitun 21.7.2015 annetun hallituksen asetuksen 3 §:n 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”Jos turvapaikanhakija on oleskellut maassa, joka on mainittu Euroopan unionin turvallisista kolmansista maista laatimassa luettelossa, tai jossakin tämän lain 2 §:ssä mainitussa turvallisessa kolmannessa maassa tai kulkenut tällaisen maan kautta, hän voi turvapaikkalain mukaisessa turvapaikkamenettelyssä esittää näytön siitä, että hänellä ei ollut omassa tapauksessaan kyseisessä maassa mahdollisuutta saada tehokasta suojaa turvapaikkalain 2 §:n i kohdassa tarkoitetulla tavalla.”

III Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

24. Pääasian valittaja, joka on Pakistanin kansalainen, teki Unkarissa 7.8.2015 kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tultuaan luvattomasti Unkarin alueelle Serbiasta elokuussa 2015.

25. Hän lähti kansallisen menettelyn aikana tuntemattomaan määränpäähän. Hänen asiansa käsittelystä vastuussa oleva kansallinen viranomainen lopetti hänen hakemuksensa tutkimisen 9.10.2015 tekemällään päätöksellä ilman, että se olisi ensin todennut sen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuvan.

26. Tämän jälkeen pääasian valittaja tavattiin Tšekistä, kun hän oli matkalla Itävaltaan. Tšekin viranomaiset esittivät Unkarille asianomaista koskeneen takaisinottopyynnön, johon Unkari suostui Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti.

6 — Ks. tästä Eurooppa-neuvoston päätelmät 1. ja 2.3.2012, EUCO 4/3/12, 39 kohta.

27. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mukaan oikeudenkäyntiasiakirjoista ei ilmene, että Tšekin viranomaisille olisi ilmoitettu, että kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittely Unkarissa saattaisi asetuksella vahvistetun turvallisia kolmansia maita koskevan luettelon perusteella johtaa siihen, että asianomainen lähetettäisiin Serbiaan tutkimatta hänen hakemuksensa sisältöä.

28. Sen jälkeen kun pääasian valittaja oli otettu takaisin Unkariin, hän teki 2.11.2015 uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Unkarissa. Tämän hakemuksen perusteella pantiin vireille toinen menettely, jonka aikana asianomainen otettiin säilöön.

29. Pääasian valittajaa kuultiin tämän toisen menettelyn yhteydessä 2.11.2015. Tämän kuulemisen yhteydessä hänelle ilmoitettiin siitä, että hänen kansainvälistä suojelua koskeva hakemuksensa saatettaisiin jättää tutkimatta, ellei hän osoittaisi, että Serbia ei ollut hänen erityisessä tilanteessaan hänelle turvallinen kolmas maa. Vaikka asianomainen ilmoitti vastauksessaan, että hän ei olisi turvassa Serbiassa, Unkarin viranomaiset, jotka eivät olleet vakuuttuneita tältä osin esitetyistä todisteista, jättivät hänen hakemuksensa tutkimatta. Ne määräsivät niin ikään päätöksessään asianomaisen palauttamisesta ja maastapoistamisesta.

30. Pääasian valittaja valitti kyseisestä päätöksestä ennakkoratkaisua pyytävään tuomioistuimeen ja esitti, ettei hän halunnut tulla palautetuksi Serbiaan, koska hän ei olisi siellä turvassa.

31. Näin ollen ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on päättänyt pyytää kiireellisen ennakkoratkaisumenettelyn soveltamista ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [Dublin III -asetuksen] 3 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että

a) jäsenvaltiot voivat käyttää oikeuttaan lähettää turvapaikanhakija turvalliseen kolmanteen maahan vain ennen hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämistä, vai voivatko ne käyttää tätä oikeuttaan myös tämän määrittämisen jälkeen?

b) Onko edelliseen kysymykseen vastattava toisin, jos jäsenvaltio ei totea asemaansa hakemuksen käsittelystä vastuussa olevana jäsenvaltiona Dublin III -asetuksen 7 artiklan 2 kohdan ja sen III luvun mukaisesti silloin, kun sen viranomaisille jätetään ensimmäinen hakemus, vaan vasta ottaessaan hakijan vastaan toisen jäsenvaltion tekemän siirto- tai takaisinottopyynnön perusteella Dublin III -asetuksen V–VI luvun mukaisesti?

2) Jos unionin tuomioistuimen ensimmäiseen kysymykseen antaman tulkintavastauksen perusteella jäsenvaltion oikeutta lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan voidaan käyttää myös Dublin-menettelyn mukaisesti tapahtuneen siirron jälkeen:

Voidaanko Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohtaa tulkita siten, että jäsenvaltiot voivat käyttää tätä oikeutta myös silloin, jos Dublin-menettelyssä siirron toteuttavalle jäsenvaltiolle ei ole annettu tietoja tämän oikeuden käyttämistä koskevista yksityiskohtaisista kansallisista oikeussäännöistä tai kansallisesta viranomaiskäytännöstä?

3) Voidaanko Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohtaa tulkita siten, että tämän asetuksen 18 artiklan [1 kohdan] c alakohdan mukaisesti takaisin otetun hakijan tapauksessa menettelyä on jatkettava siitä, mihin se oli aiemmassa menettelyssä keskeytetty?”

32. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin korostaa kiireellisyydestä, että tavanomaisen ennakkoratkaisumenettelyn keston vuoksi tällaisessa menettelyssä vallitsee tosiasiallinen uhka siitä, että se ei kykenisi saattamaan kansallista menettelyä päätökseen etenkään kun pääasian valittaja saattaisi lähteä jälleen tuntemattomaan määränpäähän, jos hänet päästettäisiin vapaaksi.

33. Unionin tuomioistuimen neljäs jaosto päätti 11.1.2016 pitämässään hallinnollisessa kokouksessa ottaa nyt käsiteltävän asian käsiteltäväksi työjärjestyksen 107 artiklassa tarkoitetussa kiireellisessä ennakkoratkaisumenettelyssä.

IV Ennakkoratkaisukysymysten arviointi

A *Ensimmäinen kysymys*

34. Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys koskee Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan tulkintaa.

35. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin tiedustelee ennen kaikkea, estääkö se, että jäsenvaltio on määritetty kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi (kysymyksen a osa) tai että se on myöntänyt olevansa vastuussa 18 artiklan nojalla ja ottanut hakijan takaisin (kysymyksen b osa), sen, että tämä jäsenvaltio lähettää tämän jälkeen hakijan turvalliseen kolmanteen maahan Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

36. Muistutettakoon aluksi siitä, että Unkarin vastuu hakijasta perustuu vastuun tunnustamiseen asianomaisen takaisinoton yhteydessä mutta että tämä vastuu olisi voitu ottaa ilman tätä nimenomaista tunnustamistakin joko kyseisen asetuksen 13 artiklan nojalla, koska hakija on ylittänyt luvattomasti Unkarin rajan Serbiasta, tai kyseisen asetuksen 3 artiklan 2 kohdan nojalla, koska Unkari on ensimmäinen jäsenvaltio, jossa kansainvälistä suojaa koskeva hakemus tehtiin.

37. Tämän alustavan huomautuksen jälkeen on todettava, että vastaus esitetyn kysymyksen ensimmäiseen osaan ilmenee jo Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan sanamuodosta. Tämän säännöksen mukaan ”jokainen jäsenvaltio säilyttää oikeutensa lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan direktiivissä 2013/32/EU säädettyjen sääntöjen ja takeiden mukaisesti”.

38. Kuten Saksan hallitus on perustellusti korostanut istunnossa, tässä säännöksessä vahvistetaan maastapoistamista koskevan oikeuden säilymistä koskeva periaate säätämättä mistään ajallisesta rajoituksesta. Ei ole siis mitään syytä ajatella, että oikeuden ryhtyä asianomaisen maastapoistamiseen pitäisi päättyä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseen.

39. Vaikka lisäksi ”jokainen jäsenvaltio” eli myös valtio, jonka ei katsota olevan jäsenvaltio, joka on hakemuksen käsittelystä vastuussa Dublin III -asetuksessa tarkoitetulla tavalla,[7] säilyttää oikeuden ”lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan”, olisi vähintäänkin omituista evätä tämä mahdollisuus nimenomaan siltä jäsenvaltiolta, joka on tosiasiallisesti vastuussa asian käsittelystä.

40. Direktiivin 2013/32 33 artiklan 1 kohtakaan ei estä Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan tällaista tulkintaa. Tässä yhteydessä on todettava, että direktiivin 2013/32 33 artiklassa ei säädetä Dublin III -asetuksesta johtuvien oikeuksien soveltamisalan rajoittamisesta.

41. Enintään voitaisiin esittää kysymys siitä, voitaisiinko jäsenvaltiolta evätä Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädetty toimivalta, jos se ryhtyisi tutkimaan hakemuksen sisältöä sen sijaan että se vetoaisi tähän toimivaltaan jo kansainvälistä suojelua koskevan alkuperäisen hakemuksen esittämisen yhteydessä, ja vetoaisi maastapoistamisen mahdollisuuteen vasta menettelyn myöhemmässä vaiheessa. Tietyt kirjoittajat näyttävät näet oikeuskirjallisuudessa katsovan 3 artiklassa säädetyn toimivallan lakkaavan tällaisissa olosuhteissa ja vetoavat luottamuksensuojaan, joka hakijalle on syntynyt hänen hakemuksensa sisällön tutkimisen seurauksena.[8]

7 — Komissio näyttää olevan kirjallisten huomautustensa 24–26 kohdassa jopa taipuvainen katsomaan, että 3 artiklan 3 kohdan täytäntöönpano jäsenvaltiossa edellyttää, että se on tunnustettu valtioksi, joka on vastuussa hakemuksen käsittelystä. Vrt. myös pääasian valittajan kirjallisten huomautusten 52 kohta.

8 — Filzwieser, C. ja Sprung, A., *Dublin III-Verordnung*, Wien/Graz, 2014, s. 103, K 24.

42. Kun otetaan huomioon pääasian valittajan tapaukseen liittyvät erityispiirteet, nämä seikat eivät kuitenkaan tule kyseeseen käsiteltävässä asiassa. Yhtäältä hakija ei ole itse osoittanut olleensa vilpittömässä mielessä lähtiessään Unkarista ennen häntä koskevan menettelyn päättymistä. Hänen toimintansa ei sovi kovin hyvin yhteen luottamuksensuojan käsitteen kanssa. Koska toisaalta ennenaikainen lähtö toiseen jäsenvaltioon vastaa hakemuksen peruuttamista direktiivin 2013/32 28 artiklan – jonka kanssa kansallinen laki on yhteensoveltuva – mukaisesti ja Unkarin viranomaiset ovat tämän jälkeen lopettaneet hakijan asian käsittelyn, hänen Unkariin palattuaan tekemästään toisesta kansainvälistä suojelua koskevasta hakemuksestaan on laadittu erillinen asiakirja-aineisto, jonka tutkimiseen aikaisempi menettely ei vaikuta millään tavoin.

43. Edellä esitetystä seuraa, että se, että jäsenvaltio on määritetty valtioksi, joka ”on vastuussa” kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, ei estä sitä, että kyseinen jäsenvaltio lähettää tämän jälkeen hakijan turvalliseen kolmanteen maahan Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

44. Tämä toteamus pätee joka tapauksessa sellaisen rehellisen hakijan osalta, joka ei ole missään vaiheessa lähtenyt sen ensimmäisen jäsenvaltion alueelta, jossa hän on tehnyt hakemuksensa.

45. Tilanne saattaisi kuitenkin näyttäytyä erilaisena, jos ensimmäinen jäsenvaltio ottaisi kansainvälisen suojelun hakijan takaisin luvattoman lähdön jälkeen Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan nojalla, kuten pääasian valittajan. Tämä valtio on silloin velvollinen edellä mainitun asetuksen 18 artiklan 2 kohdan mukaisesti saattamaan tämän asian käsittelyn päätökseen. Tällainen on ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen toisessa osassa tarkoitettu tilanne.

46. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin näyttää ajattelevan, että 18 artiklasta saattaisi johtua vastuussa olevan jäsenvaltion velvollisuus tutkia takaisin otetun hakijan hakemuksen *sisältö*. Tällainen velvollisuus estäisi hänen hakemuksensa tutkimatta jättämisen ja hakijan maastapoistamisen ilman hänen hakemuksensa sisällön tutkimista Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan nojalla.

47. Tällainen tulkinta Dublin III -asetuksen 3 ja 18 artiklasta yhdessä luettuina ei ole kuitenkaan pakottava.

48. Yhtäältä kyseisen asetuksen 18 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa ei säädetä oikeudesta lähettää hakija kolmanteen maahan. Tässä säännöksessä näet vain korostetaan periaatetta, jonka mukaan ensimmäisessä jäsenvaltiossa [9] vireille pantu käsittely on ”saatettava päätökseen”, mutta ei vastusteta asianomaisen ohjaamista johonkin kolmanteen valtioon eikä vaadita hänen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa sisällön tutkimista. Päinvastoin olisi normaalia katsoa, että hakemuksen, jonka tutkimisen edellytykset eivät täyty, käsittely on ”saatettu päätökseen” Dublin III -asetuksen 18 artiklassa tarkoitetulla tavalla, koska tällainen hakemus on jätetty tutkimatta ilman sisällön tutkimista.

49. Toisaalta olosuhteista, joissa hakemus voidaan jättää tutkimatta, koska *tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat*, ei säädetä Dublin III -asetuksen 18 artiklassa vaan direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdassa. Tämän säännöksen c alakohdan mukaan hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, jos ”jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 38 artiklan mukaisesti hakijan kannalta turvalliseksi kolmanneksi maaksi”. Samansuuntaisesti kyseisen direktiivin 39 artiklassa sallitaan se, että vastuussa olevassa jäsenvaltiossa ei ”tutkita kokonaan” kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta, jos todetaan, että ”hakija – – on laittomasti tullut kyseisen jäsenvaltion alueelle – – turvallisesta kolmannesta maasta”.

9 — Tämän säännöksen mukaan on sallittua, että kyseinen jäsenvaltio joko jatkaa alkuperäisen hakemuksen käsittelyä, joka on keskeytynyt asianomaisen lähdettyä, mikä vastaa direktiivin 2013/32 28 artiklan mukaan sen implisiittistä peruuttamista, tai antaa hänelle mahdollisuuden esittää uusi hakemus.

50. Näin ollen hakemuksen sisällön tutkimista ei edellytetä siinä tapauksessa, että direktiivin 33 artiklassa tai saman direktiivin 39 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

51. Näiden kahden säännöksen perusteella on esitettävä seuraavat huomautukset.

52. Ensinnäkään sitä, onko vastuussa oleva jäsenvaltio velvollinen tutkimaan käsiteltävänään olevan kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen kokonaan, ei tarkastella kansallisen lain sen enempää kuin Dublin III -asetuksen 18 artiklankaan perusteella vaan direktiivin 2013/32 valossa.

53. Huomautettakoon tämän jälkeen direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan c alakohdasta, että tätä säännöstä ei voida ottaa huomioon eikä Unkarille voida antaa mahdollisuutta jättää hakemusta tutkimatta muulla kuin sillä edellytyksellä, että Serbiaa voidaan pitää kyseisen direktiivin 38 artiklassa tarkoitettuna ”turvallisena kolmantena maana”. Muistutettakoon joka tapauksessa, että Serbian luonnehtiminen turvalliseksi kolmanneksi maaksi kansallisessa laissa ei voi vapauttaa tuomioistuinta, jossa asia on vireillä, suorittamasta omaa tarkasteluaan, jotta se voi vakuuttua ”siitä, että kansainvälistä suojelua hakevaa kohdellaan asianomaisessa kolmannessa maassa [tässä tapauksessa Serbiassa] [direktiivin 38 artiklassa lueteltujen] periaatteiden mukaisesti”.

54. Huomautettakoon direktiivin 2013/32 39 artiklasta, että tässä artiklassa säädetään kevennetystä järjestelystä, jonka mukaisesti hylätään *Euroopan* turvallisista kolmansista maista tulevien hakijoiden hakemukset, jos nämä hakijat ovat tulleet pääasian valittajan tavoin laittomasti jäsenvaltion alueelle.

55. Tässä säännöksessä vahvistetaan kuitenkin kolme edellytystä, joiden on täytyttävä samanaikaisesti, jotta Serbia voisi kuulua Euroopan turvallisten kolmansien maiden ryhmään: sen on ensinnäkin täytynyt ratifioida Geneven yleissopimus ja noudatettava sen määräyksiä ilman maantieteellisiä rajoituksia; sen on toiseksi noudatettava lakisääteistä turvapaikkamenettelyä; ja kolmanneksi sen on täytynyt ratifioida ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamisesta tehty eurooppalainen yleissopimus ja noudatettava sen määräyksiä, tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevat vaatimukset mukaan luettuina.

56. Vain siinä tapauksessa, että nämä päällekkäiset edellytykset täyttyvät, Unkari voi yhtäältä vedota direktiivin 39 artiklaan ja luopua hakemuksen kokonaan tutkimisesta ja toisaalta harkita hakijan lähettämistä Serbiaan Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Koska hallituksen asetuksen 2 §:ään ei sisälly tätä koskevia merkityksellisiä tietoja, on asiaa käsittelevän tuomioistuimen tehtävänä selvittää etukäteen, täyttyvätkö edellä mainitut kolme edellytystä Serbian osalta.

57. Jos joko direktiivin 2013/32 33 artiklassa tai 39 artiklassa vahvistetut edellytykset täyttyvät, Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohta ei ole esteenä hakemuksen hylkäämiselle eikä asianomaisen ohjaamiselle direktiivissä tarkoitettuun turvalliseen kolmanteen maahan.

58. Mikäli edellä mainittuja säännöksiä tulkittaisiin millä tahansa muulla tavalla ja erityisesti siten, että Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohta vahvistettaisiin ehdottomaksi periaatteeksi, jonka mukaan hakemuksen sisältö tutkitaan, tällä vain asetettaisiin perusteettomasti etusijalle sellaisen hakijan asian käsittely, joka on paennut ja kuuluu Dublin III -asetuksen 18 artiklan soveltamisalaan, sellaiseen rehelliseen hakijaan nähden, johon ei voida soveltaa 18 artiklaa.

59. Mikä vielä pahempaa, jos 18 artiklasta tosiasiallisesti seuraisi edullisen kohtelun takaaminen takaisin otetulle hakijalle, tällä säännöksellä rohkaistaisiin kaikkia hakijoita pakenemaan johonkin toiseen jäsenvaltioon, vaikka vain tarkoituksena välttää hakemuksen jättäminen tutkimatta ja kiertää välittömät maastapoistamistoimet.

60. Ensimmäiseen kysymykseen on siis vastattava siten, että se, että jäsenvaltio on määritetty valtioksi, joka on ”vastuussa” kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, ei voi estää sitä, että tämä jäsenvaltio lähettää tämän jälkeen hakijan turvalliseen kolmanteen maahan Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti, jos direktiivissä 2013/32 säädetyt edellytykset täyttyvät, vaikka tämä jäsenvaltio on tunnustanut vastuunsa Dublin III -asetuksen 18 artiklan nojalla ja vaikka se on ottanut hakijan takaisin.

B *Toinen kysymys*

61. Siinä tapauksessa, että jäsenvaltio voi lähtökohtaisesti edelleen käyttää oikeutta lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan sen jälkeen kun tämä hakija on otettu takaisin jostain toisesta jäsenvaltiosta, ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin pohtii ennen kaikkea, onko hakijan lähettäminen turvalliseen kolmanteen maahan mahdollista, kun otetaan huomioon Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohta ja hakijan oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan, vaikka lähettävälle jäsenvaltiolle ei ole ilmoitettu takaisinottomenettelyn aikana kansallisesta lainsäädännöstä, jota sovelletaan hakijoiden lähettämiseen turvallisiin kolmansiin maihin, eikä siitä, miten tällä alalla toimivaltaiset viranomaiset panevat sen käytännössä täytäntöön.

62. Tästä kysymyksestä on esitettävä kolme huomautusta.

63. Ensinnäkään se, että pyynnön esittävässä jäsenvaltiossa, joka on valtio, johon hakija on paennut, ei ole tietoja pyynnön saaneen valtion eli tässä tapauksessa Unkarin muista käytännöistä, ei voi vaikuttaa pyynnön saaneessa valtiossa täytäntöön pantavien menettelyjen laillisuuteen.

64. Siirtomenettely (jonka panee vireille pyynnön esittävä valtio) ja menettely, joka liittyy hakemuksen käsittelyyn (pyynnön saaneessa valtiossa), ovat kaksi eri menettelyä, joihin kumpaankin sovelletaan omia sääntöjään. Vaikka niiden on taattava *asianomaiselle* tehokas oikeussuoja, takeet, jotka on pantava täytäntöön hakijan hyväksi, kun hänet siirretään, kuvataan Dublin III -asetuksen 26 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa, eikä niihin kuulu erityisiä takeita pyynnön saaneen valtion käytäntöjen osalta.

65. Todettakoon tämän jälkeen, että vaikka direktiivin 2013/32 38 artiklan 5 kohdassa edellytetään, että ”jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle säännöllisesti [turvalliset] maat, joihin tätä käsitettä sovelletaan tämän artiklan säännösten mukaisesti”, samankaltaisesta velvoitteesta ei säädetä jäsenvaltioiden hyväksi. [10]

66. Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan lopussa säädetään, että pyynnön saaneen valtion on varmistettava, että hakemuksen käsittely saatetaan päätökseen. Vaikka tämä periaate poissulkee sen, että hakijalle voisi aiheutua mitään haittaa, hakija ei voi kuitenkaan vaatia edullisempaa asemaa kuin hänellä oli ennen pakenemistaan. Hakija ei voi selvästikään vedota siihen, että pyynnön esittävän valtion, johon hän saapui luvattomasti, viranomaisilla ei ole tietoja, estääkseen pyynnön saaneessa valtiossa, joka on Dublin III -asetuksessa tarkoitettu vastuussa oleva valtio, yleisesti hyväksyttyjen menettelytapojen soveltamisen.

67. Edellä esitetystä seuraa, että hakijan lähettäminen turvalliseen kolmanteen maahan on mahdollista, vaikka lähettävä jäsenvaltio ei ole saanut takaisinottomenettelyn aikana tietoja kansallisesta lainsäädännöstä, jota sovelletaan hakijoiden lähettämiseen turvallisiin kolmansiin maihin, eikä käytännöstä, jota tämän alan toimivaltaiset viranomaiset ovat noudattaneet.

10 — Ks. vastaavasti Unkarin kirjallisten huomautusten 27 kohta.

C Kolmas kysymys

68. Siinä tapauksessa, että vastuussa oleva jäsenvaltio saa edelleen vapaasti käyttää oikeutta lähettää hakija turvalliseen kolmanteen maahan sen jälkeen kun hakija on otettu takaisin, tulee esiin kysymys siitä, voidaanko Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohtaa tulkita siten, että menettelyä on jatkettava siitä, mihin se oli keskeytetty, kun käsiteltiin vastuussa olevassa jäsenvaltiossa tehtyä kansainvälistä suojelua koskenutta ensimmäistä hakemusta.

69. Tässä yhteydessä on riittävää korostaa yhtäältä, että Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa ei edellytetä, että jäsenvaltiot jatkavat hakemuksen käsittelyä siitä, mihin se oli keskeytetty. Tämän artiklan mukaan on sallittua, että toimivaltaiset viranomaiset joko jatkavat peruutetuksi katsotun alkuperäisen hakemuksen käsittelyä tai antavat hakijalle mahdollisuuden esittää uusi hakemus.

70. Toisaalta on todettava, että direktiivin 2013/32 28 artiklan 2 kohdan neljännessä alakohdassa säädetään nimenomaisesti, että ”jäsenvaltiot *voivat* sallia, että määrittävä viranomainen jatkaa hakemuksen tutkintaa siitä, mihin se oli keskeytetty”, joten ne saavat siis täysin vapaasti joko määrätä käsittelyn jatkamisesta kyseisestä vaiheesta tai aloittaa menettelyn uudelleen alusta.

71. Kolmanteen kysymykseen on siis vastattava siten, että Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa ei edellytetä, että jäsenvaltiot jatkavat kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyä siitä, mihin se oli keskeytetty.

V Ratkaisuehdotus

72. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti:

Se, että jäsenvaltio on määritetty valtioksi, joka on ”vastuussa” kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä, ei voi estää sitä, että tämä jäsenvaltio lähettää tämän jälkeen hakijan turvalliseen kolmanteen maahan Dublin III -asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti, jos direktiivissä 2013/32 säädetyt edellytykset täyttyvät, vaikka tämä jäsenvaltio on tunnustanut vastuunsa Dublin III -asetuksen 18 artiklan nojalla ja vaikka se on ottanut hakijan takaisin

Hakijan lähettäminen turvalliseen kolmanteen maahan on mahdollista, vaikka lähettävä jäsenvaltio ei ole saanut takaisinottomenettelyn aikana tietoja kansallisesta lainsäädännöstä, jota sovelletaan hakijoiden lähettämiseen turvallisiin kolmansiin maihin, eikä käytännöstä, jota tämän alan toimivaltaiset viranomaiset ovat noudattaneet.

Dublin III -asetuksen 18 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa ei edellytetä, että jäsenvaltiot jatkavat kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyä siitä, mihin se oli keskeytetty.